

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 5.

Ljubljana, dne 1. maja 1908.

XVI. tečaj.

Studenčku.

Kako glasno, veselo spet
potoček žubori;
več ga ne vklepa sneg in led,
po strugi v dol hiti.

Čez kamenje šumlja, skaklja,
kot jagnje brzih nog.
Oko se bistro mu smehlja,
ko zre cvetoči log.

Le hiti, virček žuboreč,
namakaj v polju cvet,
da gledal žitni klas strmeč
ratar bo kmalu spet.

Le vij po hladni senci se
kot čist srebrn pas,
da bodo ptice pile te,
da bolj bo živ jim glas.

Mokriški.

V radosti . . .

Pa vrnile
so se ptičke
lastovičke
zopet k nam.

Pa zapeli
spet so drozdi
v mladem gozdi
pesmice.

Pa so srca
vztrepotala,
vzvalovala
v radosti . . .

Bogumil Gorenjko.

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

3. Dobrodelna radodarnost našega cesarja.

Leta 1872. je bival naš cesar v Inomostu na Tirolskem. Nekega jutra gre, preprosto oblečen, na izprehod. Ko pride mimo stare koče tik gozda, začuje iz nje žalosten jok. Cesar stopi bliže. V hlevu ihtita že priletna gospodar in gospodinja. „Kaj bo, kaj bo z nama? Zdaj sva uničena, zdaj sva pri kraju!“ tožita drug pred drugim, „dolga imava že tako dosti, zdaj pa še ta nesreča, oh ta strašna nesreča!“

Cesar ju izkuša utolažiti in vpraša, koliko da imata škode. No, 100 goldinarjev je bila že vredna,“ potoži starec. — „Če je temu tako,“ pravi cesar, „dam vama denarja, da si kupita drugo kravo,“ Pri teh besedah kar ostrmita in ne vesta, ali bi verjela ali ne. Cesar se jima nasmehne, ko opazuje to zadrego, in ukaže starčku, naj se le oglasi doli v gradu Trautmannsdorf, pa mu bo izplačal graščak 100 goldinarjev. To pa kočarju ni bilo popolnoma po volji; popraska se za ušesi in meni, da bi bilo boljše, ko bi mogel takoj dobiti denar. Cesar pa ni imel toliko pri sebi; a nezaupni kmetič tudi zdaj ni bil v zadregi za dober svet. Ponudi se, da pojde kar sam z neznanim gospodom dol v grad po denar. Cesarju je bila vseh ta kmetičeva zvijača in je pripravljen, tudi na ta način pomagati.

Ko pa pred gradom kočar vidi, kako vsa gospoda spoštljivo pozdravlja njegovega spremljevalca, se mu jame dozdevati, da ne hodi z navadnim gospodom. V tej zadregi se odkrije, vrti klobuk v rokah in ni v stanu ziniti niti besede. Cesar pa veli svojemu uradniku, naj mu izplača 100 goldinarjev. Kdo bi mogel popisati radost in srečo ubogega kmetiča in njegove ženke ob tem plemenitem darilu!

* * *

Na Češkem je bila l. 1871. velikanska povodenj. Prav za časa te povodnji je pa zadel našega cesarja hud udarec; ležala je namreč na smrtni postelji njegova ljubljena mati, nadvojvodinja Zofija. Ko je dobil cesar poročilo o povodnji na Češkem, je prihajal ravno iz sobe svoje umirajoče matere, kamor je bil spremil z gorečo svečo v roki Najsvetejše. Pa celo v teh bridkih urah, ko so najhujše bolečine stiskale sinovo srce, ni pozabil svojih ponesrečenih podložnikov. Takoj je daroval 30.000 goldinarjev in kmalu potlej je poslal še 10.000 goldinarjev po svojem generalnem adjutantu na Češko.

* * *

Upokojeni poštni sprevodnik Jožef Jadrič je (1870) potoval iz Spljeta v Dalmaciji na Dunaj, da bi izprosil pri cesarju povišanja pokojnine. Bil je pa popolnoma slep. Na kolodvoru na Dunaju bi ga bil moral pričakovati neki sorodnik. Pa ni ga bilo nikjer. Ubogi slepec sede na klop poleg kolodvorske poti; vse ga pomiluje. Slednjič se ga usmili neki železniški delavec, ki je razumel laško, in mu pomore, da pride do cesarja.

Ko stopi Jadrič v dvorano, vpraša cesar po stari navadi, s čim more postreči. Ko zapazi, da je prosilec slep, ga prime za roko in ga odvede na naslonjač. Zdaj pripoveduje Jadrič, ki je imel na prsih dva vojaška zaslužna križca, kako je bil po dosluženih vojaških letih poštni sprevodnik. Leta 1869. je vzbuknil v Katari upor in uprav ta čas je moral dostaviti v Spljet 12.000 goldinarjev. Jadrič je ubežal z denarjem in se je toliko časa skrival za grmom v nekem potoku, da so ustaši odšli mimo. Vsledtega je nevarno zbolel in naposled oslepel na obeh očeh. Cesar je vidno ganjen in z največjim zanimanjem poslušal vso dogodbo in je podaril slepemu možu na leto 400 goldinarjev pokojnine ter takoj še 50 goldinarjev potnine. Osrečeni hoče v zahvalo poklekniti pred cesarja, a svetli vladar ga prestreže z rokami in ga prijazno spremi do vrat.

* * *

Iz onega leta (1856), ko sta potovala cesar in cesarica po Laškem, se nam poroča ta-le dogodek, ki nam kaže v prelepi luči usmiljeno in blagohotno srce cesarjevo. Vsled burnih dogodkov l. 1848. in 1849. je izgubil neki mornarski major svojo pokojnino 800 goldinarjev ter je živel zdaj v največji revščini. Opetovano je prosil siromak pomiloščenja, a njegova prošnja ni bila uslišana. Omenjenega leta pa, ko je cesar obiskal arsenal v Benetkah, se mu je posrečilo cesarju samemu vročiti pismeno prošnjo. Ko cesar prebere prošnjo, mu veli, da naj pride drugi dan k zaslišanju.

„Veličanstvo,“ pravi bojazljivo major „saj me ne bodo pustili.“ — „Ne bojte se,“ odvrne cesar, „tu imate mojo rokavico, ki vam veljaj kot vstopnica v mojo sobo.“ Major je bil ves osupnjen in presenečen ob toliki ljubeznivosti in milosti cesarjevi. Drugi dan gre k cesarju. Ko stopi v predsobo, pokaže cesarjevo rokavico, in so ga takoj spustili k vladarju. Prijazno smehljaje mu pride Franc Jožef naproti, mu vrne prošnjo, opremljeno s cesarskim pismom, v katerem je bila majorju nakazana njegova prejšnja pokojnina 800 goldinarjev.

* * *

Iz iste dobe je tudi ta-le lepi dogodek. Ubožen družinski oče, ki je opravljal malo službo, je bil nenadno upokojen. Njegov predstojnik je poročal, da je že prestar in ne more več opravljati te službe. Bil je pa še krepak in upokojenje je bilo tem hujši udarec zanj, ker je imel sedem nepreskrbljenih otrok in bi jih z malo pokojnino ne mogel živiti.

Ker je bil vojak in je vedel, da ima naš cesar bivše vojake posebno rad, se je na prigovarjanje prijateljev osrčil ter nastopil dolgo pot na Dunaj.

Takoj drugi dan ga je cesar vzprejel. S strahom je stopil pred vladarja; a ko je zagledal njegov prijazni obraz, je dobil pogum ter začel gladko opisovati svoje žalostno stanje. Cesar ga mirno posluša in mu reče: „Potolažite se, vaša stvar ne stoji tako slabo; saj ste še zdravi in krepki; vso zadevo bom dal še preiskati. Le potolaženi potujte domov,

mogoče, da se med tem časom marsikaj že izpreobrne vam na korist.“

Prosilec se ganjen cesarju globoko prikloni ter gre proti vratom; a cesar ga pokliče nazaj in mu reče: „Ali imate kaj denarja za pot?“ — „Vaše veličanstvo,“ odgovori v zadregi, „moji prijatelji so mi posodili nekaj malega.“ — „To boste morali zopet vrniti,“ pravi smehljaje vladar ter mu izroči nakaznico za 30 goldinarjev. Globoko ganjen in z lahkim srcem nastopi prosilec pot proti domu, da bi čimpreje naznanil svoji rodbini tolažilno zagotovilo cesarjevo. Toda brzjav je hitrejši nego on. Ko dospe mož čez nekaj dni zopet na svoj dom, glej čudo, mu že žena prihiti naproti ter mu pokaže uradno pismo, da je zopet dobil službo. S solzami veselja v očeh se ozre proti cesarjevi podobi na steni ter zakliče: „Za to se imam zahvaliti njemu in njegovi velikodušnosti! Bog ga blagoslovi, Bog ga ohrani!“

Smreka in grm.

Ob gozdnem robu je rasel na zelenem pašniku košat lešnikov grm. Tik njega je začela poganjati smrečica, katero je bila jeseni zasejala veverica, ko je na grmovi veji obirala smrekov češarek. Dobrovoljno je lešnikov grm gledal na svojega malega soseda, varoval ga je mrzlega vetra in osenčaval ga ob hudi vročini ter ga branil žgočih solčnih žarkov. Malček se je štel celo srečnega v varnem zavetju in rad je poslušal, kaj mu je lepega pripovedoval grm, kadar je potegnil veter in šumotal z njegovimi listi. In kako rad je poslušal! Saj je pa tudi grm znal pripovedovati tako lepe reči: o milem petju drobnih ptičic, o veselih pastirjih, o igrajočih otrocih, pasočih se živini in še o drugih prirodnih dogodkih iz najbližje okolice.

Ni se torej čuditi, če je smrečici življenje v tako ugodni soseščini izvanredno prijal in ji pospeševalo rast. Vitko deblo se je začelo stegovati, in lešnikov

gram je kaj ponosno gledal na svojega rejenčka. Toda njuno sporazumljenje se je začelo tekom časa neljubo kaliti. Smreka, ko je bila že toliko odrastla, da je daleč presegala svojega soseda in ni bila več navezana nanj, ga je začela prezirati. Po nekaterih letih je postala celo še tako nevhvaležna, da je začela grmu izpodrivati korenine. Akoravno pa je bil gram bridko užaljen, je vendar v svoji dobrovoljnosti molčal in potrpežljivo prenašal krivico.

Neke jeseni, ko so otroci prignali živino na pašo in se veselili, da bodo kmalu lahko zopet obirali dozorele lešnike in jedli njih sladka jedrca, zapazijo, kako je jel hirati prej tako košati gram

„Smreka je kriva,“ poudarjajo otroci, „ker ga je skoraj že celo izpodrinila. Najbolje je, ako gremo očeta prosit, naj smreko posekajo. Oče so dobri in nam bodo gotovo ustregli; le na tak način nam ostane gram, ki nam tako rad vsake jeseni daje obilo lešnikov.“

Smreka, ki je slišala vse te otroške pogovore, si je mislila v svojem napuhu: „Ah, kaj! Otroci so otroci, ki ne vedo, kaj govore. Radi tega nepotrebnega pritlikavca me kmet gotovo ne bode posekal. Toda zadnji čas je, da docela zatrem tega hinavca, ki se v svoji ničvrednosti priklanja in hinavsko prilizuje otrokom.“ —

Prišla je pozna jesen. Otroci so bili davno že obrali vse lešnike, in grmu je jelo listje rumeneti in odpadati. Otožne misli so se ga lotile, kajti vedel je, da ga bode drevo, katero je v prvih letih tako ljubezljivo gojil, v kratkem času ugonobilo. Svojih vej ni mogel več tako košato razprostirati kakor nekdanj, in tudi soka mu je jelo nedostajati. Že je premišljeval, bode li imel še toliko moči, da se po večmesečnem zimskem spanju zopet prebudi: kar pride nekega dne kmet in poseka smreko rekoč: „Naj imajo otroci svoje veselje, ker mi tako pridno pasejo živino! Smreka pa, katero bodem porabil za sleme na novem hlevu, mi itak ne sodi semkaj na pašnik

Silvester.

Nagajivi veterček.

Veter skozi okence
v sobico je zapihljaj,
po koticah vseh tako
veterček je šepetal:

„Ej, to ste zaspančki vi,
lahko vas je v lice sram;
glejte, solnce se smehlja
vsem zaspancem — tudi vam!“

Nagajivi veterček
v strahu brž je odhitel —
Tončka se je menda zbal,
ki je knjigo v roke vzela . . .

Slavko Slavič.

Anka in sinica.

(Basen.)

Sinica:
„Cicifuj! Cicifuj!
Anka, hitro se obuj.
Sedem je že ura bila,
in ti komaj se zbudila? —
Anka, hitro se obuj.
Cicifuj! Cicifuj!“

nagajiva ti sinica.
Da si Anka ti, ne ptica,
kdo ve, če bi tudi ti
še ne spala? Hihih!“

Ko sinica to zasliši,
brž sŕči k sosednji hiši.

Anka:
„Cicifuj! Cicifuj!
Nič se mi ne posmehuj,

Olgica sosedova
je med tem že v šolo šla.

Janko Polàk.

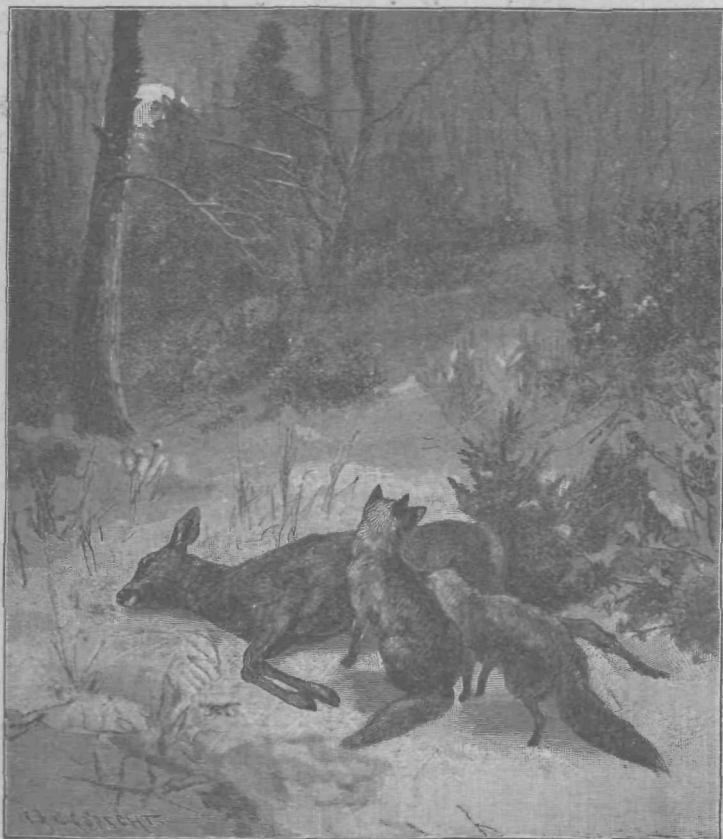
Nad poljanami.

Poglej skozi dan
prek jasnih poljan:
škrjanček nad njivami poje.
Dviguje se v vzduh,
kot da bi bil gluha
za čivkanje mladeži svoje.

Ni njemu nič mar
trpin gospodar,
ki spodaj si njivico orje.
Čiri čičiri škrjanec drobni,
vedri mu obraz,
in v zračno dviguje se morje.

Mokriški.

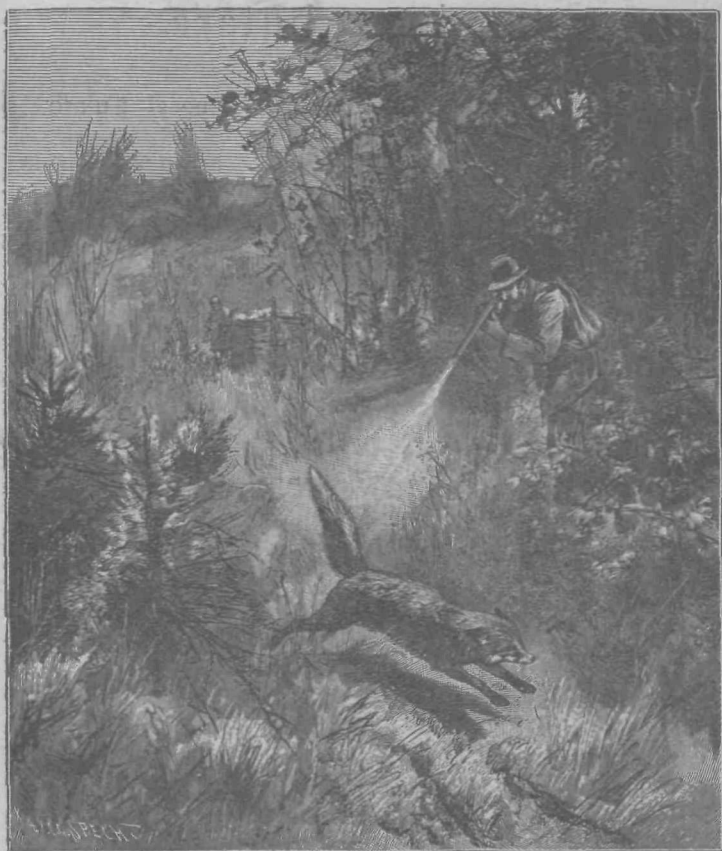
Lisičje zgodbe.

Plen.

Po boju včasih so junaki
 med sabo plen si razdelili.
 Junakinji se tudi taki,
 kot je lisica, plen spodobi.
 Premagala je poželjenje
 in s tem rešila si življenje.
 Za to junaštvo jo obilo
 pričakovalo je plačilo.

Tam sredi gozda na planoti
 srnjačka mladega zaloti;
 gozdarjev smrtonosni strel
 življenje mlado mu je vzel.
 Lisica radostno zaviče,
 povabi k zajtrku mladiče.
 Že eden poleg nje stoji —
 kar nekaj v grmu zašumi.

Nevarnost.

„Nevarnost!“ starka zakriči,
 pusti mladiča, v dol zbeži.
 Čez drn in strn kot blisk je šlo
 iz grma v grm, in čez vodo,
 da psom pretgala bi sled
 prekanila gozdarja spet.

Iz grma v grm še enkrat — skok,
 za sabo čuje močen pok . . .
 Po repu jo oplazi malo —
 pa je samo zaščegetalo.
 Gozdar na puško se jezi —
 pred njim lisica se smeji.

Aleškova butara.

(Konec.)

„Kdo bo pa pri Kajžarjevih nesel butaro?“ vprašajo ded.

„I, Jakec, Tone je že prevelik,“ odgovarja Jožek.

„Tako! Tako!“

Fanta poskočita okrog deda, ki vežejo butaro. Poprašujeta jih venomer, sedaj to, sedaj ono.

Tako urno poteče čas. Butara je bila kmalu zvezana.

„Ej, mama, dajte mi tisti beli trak, ki sem ga imel o binkoštih lansko leto pri birmi. Del ga bom na butaro, da bo lepša. Kajne, dedek, da se bo podalo?“

„Kajpak, kajpak! Potlej bo šele lepa, potlej!“

Pa poiščejo mati birmanski trak v skrinji in ga dadó Alešku. Privezal ga je vrh butare, da je mahljal ob strani.

„Sedaj pa spravi butaro, da jo boš pokazal atu, ko pridejo domov,“ ukažejo mati.

* * *

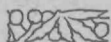
Cvetna nedelja. Vas je danes praznična, in mladina stopa veselih lic v hišo Gospodovo. Mlajši šolarji stopajo posebno ponosno, ko nesejo lepo okrašene butare v hišo božjo. Pomladni god obhaja verno ljudstvo na cvetno nedeljo. Narava nas kliče na delo in cvetje nas spominja veselih dni, ki nas čakajo po končanem delu. Najlepši praznik v solnčni pomladi se praznuje. Tudi odrastli nosijo k službi božji oljkove vejice. Cvetna nedelja nas spominja Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem. Na oslici je jezdil Sin božji, in verna množica, ki ga je spremljala, mu je potresala pot in klicala: „Hosana Sinu Davidovemu! Slavljén bodi, ki pride v imenu Gospodovem!“

Sinkovčev Alešek je bil zelo vesel. To veselje mu je delala butara, ki je bila ozaljšana z lepim, cvetočim bršljanom in s svetlozelenim bodičevjem. Birmanski trak je visel z nje. Tolikokrat jo je Alešek že premotril z bistrimi očmi in vendar jo ogleduje še vedno iznova. Zmeraj lepša se mu zdi.

Na cvetno nedeljo pa sta prišla k Šinkovčevim v vas Kajžarjeva Tone in Jakec. Šinkovčev oče so dali vsakemu srebrno petico, ker sta dala Šinkovčevima butaričnega zelenja. Alešek pa je dobil od očeta svetlo krono zato, ker je nesel butaro. Pa je ni napravil, kakor delajo nekateri zapravlživčki. Spravil jo je v lončeni nabiralnik z ozko odprtino. Krona je zdrknila v nabiralnik in Alešek je poskočil.

Več kot nabiralnik in krona je bila pa Aleškova pridnost. Te je bil pa še ljubi Bog vesel.

Da bi Alešek le vedno tak ostal! *Vukovoj.*

Julkinе šmarnice.

Dolgo, dolgo so obljubljali mati dobri Julki, da bosta naredili v majniku šmarnice v čast brezmadežni Devici. Julka je venomer izpraševala mamico, kdaj bo prišel maj, da napravita šmarnice. In maj le še ni hotel priti. —

Pa je zazelenela pšenica na poljih, in so zapiskale piskalice po bregovih. Po travnikih so se rumenile zlatice, in velikonočnice so dvigale svoje pestre glave v sveži, zeleni travi. Po vrtovih je zacvetelo sadno drevje in se ponašalo s snežnobelimi cvetovi. Hruške in jabolane, češplje in slive, vse je ogrinjalo belo oblačilo, oblačilo cvetočega maja.

Maj je zarajal po livadi. Tam daleč na vzhodu se je porodil, in svetlo jutranje solnce ga je spremilo v dolino in mu kazalo pot. In maj je priplul k nam in se ustavil...

V zlatem jutru prvega majnika se je prebudila Julka s smehljajem na ustnih. Odmolila je jutranjo molitev, katero so jo naučili mati, ter se opravila. Stopila je v kuhinjo k materi, ki so kuhali zajutrek, in jih je vprašala: „Mama, ali bo kmalu prišel maj?“

„Danes je prvi majnik, Julka,“ so ji odvrnili mati.

„Torej vendar,“ je poskočila veselja in radosti.

„Kajne, mama, danes bova pa naredili šmarnice v čast majniški Kraljici.“

„Bova, Julka. Čakaj, potlej enkrat dopoldne bova šli v naš zavod po šmarnic, da z njimi okrasiva Marijino podobo.“

„Pa Marijinih laščkov bom natrgala na bregu, da jih bom položila v čašo poleg šmarnic.“

„Prav, prav!“

Mati so imeli še veliko opravka, da so vse popravili po hiši in po kuhinji. Pa nobene stopinje niso napravili, da ne bi bila poleg njih Julka. Mnogokaj je še hotela vedeti o šmarnicah, o maju in o Mariji.

Okoli desete ure dopoldne sta se odpravili v zavod po šmarnice. Vesela je bila njuna pot. Gledali sta modro nebo in zlato solnce, ki je plavalo tako svečano, kot bi hotelo povedati, da se danes praznuje prvi maj. Stalo je visoko na obzorju in razpošiljalo svoje tople žarke skoro navpično po pokrajini. Po travnikih so letale čebele od cveta do cveta in iskale medu. Cvetice so širile po dolu prijeten vonj. Po ozračju so se izpreletavale ptice in menjavale poti; lastovice so se spuščale k tlom in hitele proti vasi; božje pastirčice pa so krožile okrog zelenih gozdov.

Za vsako ptico, katero je videla Julka, je vprašala mamico, kako ji je ime. Ob cesti so rastle rože. Julka jih je trgala, zbirala v šopke in izpraševala mater, kako se jim pravi.

Dospeli sta do zavoda. Šli sta nekako do srede gozda, ko nakrat zapazita prostor, porastel s šmarnicami.

„Vidiš, Julka,“ izpregovore mati, „na tem kraju je vsako leto veliko šmarnic.“

Veseli jih trgata. Julka jih je imela kmalu poln predpasnik. Mati pa so odvezali ruto izza vrata in so jih deli vanjo. Zadovoljni sta se vrnili domov.

Na vasi se je v zvoniku oglasil veliki zvon. Zvonilo je poldne. Mati in hčerka sta stopali skozi vas in se bližali domači hiši ter molili angelovo češčenje.

Popoldne sta pribili v hiši v kotu na steno deskico. Nanjo sta postavili Marijino podobo; kraj nje pa na vsako stran šopek šmarnic v kozarcu sveže

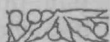
vode. Ob Marijini podobi je razpoložila Julka tudi vse podobice, ki jih je dobila v šoli od gospoda kateheta. Hodila je prvo leto v šolo in bila je najpridnejša učenka v razredu. Gospodična učiteljica jo je večkrat očitno pohvalila. Gospod katehet pa so jo pohvalili s tem, da so ji podarili vselej lepo podobico, kadar je izvrstno znala krščanski nauk.

Nad Marijino podobo je obesila Julka angela s perotmi, ki se ji je zdel, kot da hiti v nebo in sporoča Jezusu o Julki.

Zvečer je poklenila Julka pred šmarnice in molila iz knjige litanije Matere božje. Mati so ji odgovarjali. Po litanijah je zmolila Julka še češčenamarijo za svojo dušo in ljubo zdravje mamičino.

In tako je molila Julka vsak večer Marijinega meseca pred šmarnicami in priporočala svojo dušo varstvu majniške Kraljice. Angelček je čuval nad njo in nosil njeno molitev v nebo. Majnik je cvetel v deželi, v Julkinem srcu pa je cvetel majnik svete lju-bezni in iskrene molitve.

Vukovoj.

Kaj je pripovedovala sinica.

V duplini starega oreha je imela sinica svoje mlade. Dan na dan je čepela pri njih, da bi se jim ne pripetilo kaj žalega. Ko so se male siničice že lahko pogovorile s skrbno starko, jim je pripovedovala dogodke iz svojega življenja. Nekega popoldne jim je govorila takole:

„Rodila sem se blizu tega kraja, v gostem grmovju kraj reke. Ko sem dobila peruti, sem šla po svetu, da bi si sama iskala hrane. Po leti sem se že še živila, a po zimi mi je šla trda. Kolikokrat sem morala trpeti mraz in lakoto, a pomagati si nisem mogla. V največjem mrazu sem pribežala pred vežo neke hiše. V veži ni bilo nikogar, zato sem smuknila hitro za vrata, da bi se malo ogrela. Kmalu nato pride iz hiše deček

in se vstopi na prag. V strahu sem čepela na cunji za vrati. Včasí se je deček prestopil, in tedaj sem vselej vstrepetala, boječ se, da bi me ne zagledal. V tem je pritekla iz hiše deklica in se naslonila na vrata, ki so se začela pomikati proti meni. Ker sem se bala, da bi me ne pomečkala, sem smuknila pod strop. Deček me zagleda. Preden sem mogla zbežati, so bila vrata že zaprta. Začeli so me loviti. Nekaj časa sem se jim umikala, a naposled sem se stisnila v kot, pričakajoč, kaj bo. Deček me je ujel, zaprl v gajbico in postavil v vežo na okno. Dasiravno je bilo v veži precej gorko, mi je bilo vendar zelo hudo. Bila sem čisto sama, brez tovarišic, v ječi — menda za celo življenje. Kako mi je bilo potem pomladi hudo — tega ne morem povedati! Zunaj so bili tako lepi, jasni dnevi, a v veži temno in vlažno. Veselo so skakljale zunaj moje tovarišice po drevju in so prepevale, veseleč se zlate svobode; a jaz sem otožno čivkala v ječi in skakala s palčice na palčico. Drugi ptiči so pletli gnezda in se veselili mladega zaroda, jaz sem bila tako sama, zapuščena od vsega sveta.

Nekega dne mi je bilo posebno hudo. Zunaj je bil lep dan. Nikogar ni bilo videti. Tedaj me je obšla sladka misel na beg. Ogledala sem gajbico. Poizkusim pri vratih, a bila so trdno zaprta. Poizkusim med palčicami, a vse so bile preveč skupaj. Pač sem pa opazila, da se lahko malo upognejo. Poizkusim na ta način. Kako sem bila vesela, ko sem se prerila do srede života. A naprej nisem mogla. Bila sem v kleščah. Naprej nisem mogla, a nazaj nisem smela. Pokvarila bi si peruti. V tej stiski se še enkrat poženem naprej — in glej, bila sem v veži. Onemogla padem na tla in — ravno tja, kjer so me bili ujeli. Hitro se spomnim vseh nezgod, ki bi me spet lahko zadele — pa zbežim pod strop.

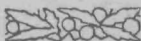
Morala sem misliti, kako bi prišla na prosto, kajti veža je bila zaprta. Hitro obletim vse kote. Ko letim mimo vrat, ki so držala pod streho, se nekaj zasveti. Bila je luknja v vratih in slučajno odprta. Presrečna zbežim skozi njo pod streho. Sedaj sem bila na dobrem. Vendar bi bila kmalu tu prišla v pogubo. Ko

sem sedla na linico pod streho, da bi zbežala na prosto, sem nekoliko počakala, da bi se parkrat ozrla tja, kjer sem prebila najbednejše dneve svojega življenja. Kar se naenkrat zažene proti meni črna žival — pravijo ji mačka — in me hoče zgrabiti s kremplji. Ne vem, kako sem ubežala iz te nevarnosti. Le to še pomnim, da sem bila kar brezumna, tako me je bilo strah te krvoločnice. Begala sem naprej, naprej, kakor bi bila sovražnica še vedno za menoj.

Naposled sem se vendar umirila. Kako prijetno se mi je zdelo, ko sem bila spet v ljubi prirodi. Veselo so mi tekli dnevi do danes. Saj uživam zlato svobodo, ki je vendar največja naša dobrota. In vas imam, ljube moje male!

Sinica je umolknila. Pod orehom je stopal deček, ki se je radovedno oziral na drevo in dejal samprasebi: „Presneto, da je tukajle gori gnezdo! Drevi pogledam!“

Taras Vaziljev.

Staremu ateju za god.

Punčka sem velika
kakor črka i —
ki na glavi pika:
kapa ji stoji.

Vendar glave modre,
bistrih sem oči,
zlate imam kodre,
dolge tri pedi.

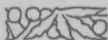
Danes, ata stari,
vaš slavimo god —
Bog naj vam podari
zdravja zvrhan sod!

Bog naj vas ohrani,
vsega naj vam da —
radosti kot lani,
zlatov meha dva...

Kadar pa vam leže
truplo v zemljo spat:
angel z božje veže
čuvaj vas takrat!

Dušo pa popêlji
gor v nebeški raj,
v blaženem veselji
Bog ji pôkoj daj!

Vneslav.

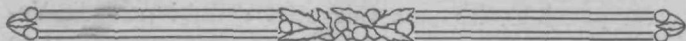

Naš Tonček.

Mali naš Tonček
niti ne ve,
kaj je daljava,
kaj je morje.
Vendar pa v daljo
že hrepeni,
videti sinje
morje želi.

Mali naš Tonček
niti ne ve,
kaj je vse onkraj
prve gore.
Vendar že poln je
čudnih želja;
hoče, oj hoče
preko morja.

Mokriški.

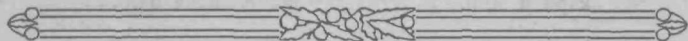
Kratkočasnice.

1. Ali je modro razsodil! Ubog delavec ni mogel plačati stanovanja. Ko se hišni posestnik naveliča čakati, se jezno zadere: „Kdor ne more plačati stanarine, naj si kupi hišo!“

2. Primerno pojasnilo. Neki klepetav človek vpraša v večji družbi svojega soseda: „Kaj ne, govorim tako kot knjiga.“ — „Da,“ mu pritrdi sosed. „Se to bi bilo dobro, da vas zvežejo v telečjo kožo.“

3. Radovedni Vilko: „Ata, zakaj pa vzamete vselej psa s seboj, kadar greste na lov? Ali se morda bojite — zajca?“

J. Kovec.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Dve kmetici sta prinesli v mesto jagod na prodaj. Ena jim je nastavila precej visoko ceno, pa je vse prodala; druga pa jih je zastonj ponujala in ni nič odvedla. Kako je bilo to mogoče?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Odgovorni urednik **Anton Kržič.**

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.